

Een digestief met de smaak van gebakken lucht

Theater

'Poeskafee' van Wanda Reisel door Ro Theater o.r.v. Gerardjan Rijnders; uitsluitend in Rotterdamse Schouwburg t/m 21-3; inl.: 010-4118110 of www.rotterdamseschouwburg.nl

De seventies zijn in. Op toneel, in documentaires en de literatuur worden de inmiddels vervlogen idealen in kaart gebracht. Nog geen maand geleden kwamen de babyboomers aan bod in 'Mightysociety?' en nu laat schrijfster Wanda Reisel (1955) haar blik dwalen over wat er allemaal van die flower power mentaliteit terecht is gekomen.

Erg verheffend is dat niet, althans als je moet afgaan op de teksten die uit de monden van de personages rollen. Meer losse babbels om de tijd te doden dan geïnteresseerde praat. Slechts in één kwestie zijn zij eensgezind: „Waar blijft Jacques?” De afwezige Jacques is als gastheer en kok van gezamenlijke etentjes de kenne-

lijk bindende factor in een vriendenclub, die zonder zijn spirit maar wat aan rommelt.

Behalve een vernederlandst digestief is 'Poeskafee' allereerst een conversatiestuk. De conversatie, hoe onbenuttig ook, is de handeling. Reisel treedt daarmee in de voetsporen van Botho Strauss ('Bekende gezichten, gemengde gevoelens' en vooral 'Trilogie van het weerzien'), die op zijn beurt weer geïnspireerd was door 'Zomergasten' van Maxim Gorki.

Hoe moeilijk het is om een conversatiestuk in zo'n vorm te gieten, dat de toeschouwer geboeid raakt en de flarden opgevangen tekst als vanzelf in een context worden geplaatst, bewijst 'Poeskafee'. In de regie van Gerardjan Rijnders mogen de personages relatief natuurlijk rondkeutelen in Jacques' design woning (decor: Marc Warning), het is maar zelden dat een zin even blijft hangen. Het fragmentarische krijgt geen kleur, terwijl die plukken tekst zich juist in je geest moeten haken tot een sa-

menklonterend geheel.

Wat op papier zo intrigerende als synopsis en aanzet, blijft op toneel in diezelfde schets steken. Wat gekibel en zelfingenomen gedoe over trends, drugs en seks. Voor zover het tenminste verstaanbaar is, want wat wordt er wanhopig slecht gearticuleerd. Alleen Jacqueline Blom als hopenloos tactloze tut en Sylvia Poorta als afstandelijke schrijfster ontworstelen zich aan de clichés, die vaak ook nog eens driedubbel en dwars worden uitgelegd.

Bij de ontknoping van het raadsel van de afwezige gastheer wordt het op zichzelf bepaald niet oninteressante thema omtrent de chemie van een vriendengroep aangesneden, maar niet doorkneed. En na inmiddels anderhalf uur gebakken lucht is de smaak wel een beetje weg.

Ik ben bang dat Wanda Reisel, en in haar verlengde de encensering, zich in de vorm heeft verslikt. Doodzonde van een schrijfster van haar kaliber.

Hanny Alkema